

trobarem.

Doncs efectivament , tal i com alguns ens imaginàvem, allò es comença a estrènyer i per acabar de complicar-ho més, els ancoratges per on hem de posar la corda estan instal·lats de tal manera que t'obligu a descendir i passar per dins de l'aigua. Primer esglai, en el primer ressalt. Comença l'engorjat, hi ha un ressalt d uns 4 metres que, a causa de l'aigua que porta , ens obliga a muntar corda. A primera vista es veu un moviment d'aigües cargolat que va picant contra la pedra (rebuf). Decidim que la primera a baixar seré jo, no puc saltar perquè a primera vista ja es veu que l'aigua no cobreix i decidim deixar la corda justa perquè si l'aigua se m'emporta no tingui tants problemes. Evidentment quan baixes en tensió i poca decisió et passa el que em va passar a mi: poses el primer peu a terra, rellisques i cap a dins l'aigua. Sensació estranya, ja que noto com la força de l'aigua m'empeny cap al cantó de la paret que per sota es buida. Després d'uns segons d'anar traient el cap de tan en tan per poder agafar aire, finalment surto pel meu propi peu. Perquè no torni a passar, l'Ivan G. salta en planxa i junt amb ell fem un ràpel guiat, per qui no es vegi

capaç de saltar en planxa. Ja no tenim escapatori s'ha d'acabar el barranc com sigui i cada vegada es complica més. El que pot ser una activitat divertida i lúdica, es pot acabar convertint amb unes ganes immillorables de voler sortir del lloc sa i estal-

vi. No hi ha treva, tot comença a ser estret i amb molt moviment d'aigua. M'entra un atac de pànic , plorera i col·lapse, que els meus companys saben portar molt bé. Finalment veiem el final del barranc i en Lluís, intentant passar l'últim ressalt d'aigua, es torça el peu esquerra . Li expliquem al Toni tot el que hem passat, i ell ens comenta que, en remuntar un tros de riu es va adonar que hi havia una presa més amunt i que on havíem mirat el cabal aquest no era real, i que un cop vist el caudal real es va

preocupar. Passades les hores que les ressenyes deien que es pot tardar a realitzar el descens, va avisar la gent del xiringuitu per demanar ajut, però aquests li van demanar d'esperar una mica més per veure si sortiem. Per sort tot acaba en res.

A l'endemà canviem de zona, anirem a realitzar el Bodengo. En aquesta ocasió serem un grup més reduït, ja que la Mari Paz i l'Ivan tornen cap a Barcelona amb la Harley i en Joan P. es queda en el Lago di Como per acabar de passar les vacances amb parella.

Bodengo, barranc de tres trams, molt ben equipat per poder realitzar amb molta aigua. Els més interessants, el segon i el tercer tram. Ens aproximem al final del tercer tram per veure'n el cabal i en veure la potència de l'aigua, decidim descendir el segon tram. Aquesta vegada vindrà en Toni però tindrem dues baixes més , la Maria i en Lluís. Aquest últim té el peu que es va torçar el dia abans molt inflat.

Barranc espectacular , morfologia molt maca, aigües transparents i complet, amb salts, tobogans i ràpels. Realitzem el descens sense cap complicació. Quan arribem al final del descens i on ja es visualitza el camí de retorn, es veu

persones que esperen algun grup que ha entrat després que nosaltres.

En un moment de relaxació i de satisfacció d'haver finalitzat el descens, en Carlos decideix fer un ressalt d'un metre i mig d'alçada. Salta, i quan és dins l'aigua de seguida ens comenta que s'ha fet mal. Pensant que només s'ha torçat el turmell, no li fem gaire cas, però a mida que va nadant a una zona més seca per sortir de l'aigua, notem que hi ha alguna cosa que no rutlla bé. Surt de l'aigua de boca terrosa i inten-